

liggende, førend man definitivt fastslaar, hvilket Laan der skal gives til St. Croix Kommune. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret deri; men for det Første vil jeg henvise til, at Udtrykket i Loven jo er „indtil“, og for det Andet vil jeg henvise til, at det er den alleryderste Tid til at fremkomme med et Forslag, naar ellers Hjælpen skulde kunne ventes at ville være vedtagen i rette Tid. Hvad Hjælpen til Fællessufferkogeriet angaar, er det indlysende, at, dersom overhovedet Fabrikken skal sættes i Stand til at modtage Nær til Forarbejdelse den 1ste Januar, er der ikke megen Tid at give bort, og hvad angaar Hjælpen til St. Croix Kommune overhovedet gennem Loven, gjaelder omtrent det Samme med Hensyn til Istandjøttelsen af de private Sufferværker som det, jeg angav for Fællessufferkogeriet, ligesom man vel kan antage, at ogsaa den Hjælp, der skulde tilflyde Andre til at bøde paa Oprørets Skade haardelig tiltrænges, og at det ogsaa her kan siges, at den Hjælp, der kommer tidlig, kommer dobbelt. Jeg har altsaa ment, at det var nødvendigt at bringe Sagen under Overveelse i Rigsdagen uden at afvente de yderligere Oplysninger, som den næste Post fra Vestindien maa antages at bringe, og som selvfølgelig ville blive meddelte Thinget eller, om et Udvalg nedsættes, det ærede Udvalg, saasnart de komme til Stede. Ligeledes havde det ærede Medlem Ret i at antage, at Kolonialraadets Garanti for det yderligere Laan til Fællessufferkogeriet ikke var given, det ærede Medlem havde Ret i at antage det, men et Telegram fra Guvernøren har meddelt mig, at Kolonialraadets Vedtagelse nu er fæst. En Del af de Undersøgelser, det ærede Medlem forlangte, forekommer det mig dog, at der er mindre Grund til at kræve, naar man betragter Hjælpen kun som et Laan og ikke som en Erstatning for Oprørets Skade, og som saadan er den jo ikke forlangt. Her er jo ikke Tale om, at der skulde ydes nogen Gave til Kolonialkassen, heller ikke om, at der skulde ydes nogen Gave atter af Kolonialkassen til de Stadelidte. Her er kun Tale om at bringe den fornødne Dristskapital til Stede, for at ikke hele Sufferdriiften paa St. Croix skal standse og standse i et Dieblit som dette, hvor der netop staar en af de rigeste eller maasse den rigeste Høst paa Marken, som Den endnu har kjendt. Jeg vil slutte med at udtale eller rettere gjentage, at jeg haaber, og at jeg stoler paa, at den Rigsdagens Velvillie for St. Croix, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) bragte i Grindring, vil vise sig ogsaa nu og endnu at være til Stede, og jeg stoler saa meget mere derpaa, som det er min fulde Overbevisning, at det ogsaa i rent økonomisk Forstand er fornuftigt, at man yder Hjælp herfra, idet de Offre, der vilde blive Følgen af eller i alt Fald let kunne blive Følgen af, at Hjælpen jævnes, kunne blive endnu langt betydeligere, og

for disse Offres Vedkommende vilde der ikke være Tale om, at det var Laan, man kunde vente at faae tilbage, de vilde blive rene skære Udgifter for Statskassen uden noget Vederlag.

Th. Nielsen: Det skal ikke blive mange Bemærkninger, jeg skal fremkomme med. Vel kunde jeg have adskillige Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), men det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har allerede, som det forekommer mig, givet et udførligt Svar derpaa, om end ikke direkte henvendt til det ærede Medlem, saa dog i Virkeligheden et Svar, som, trods hvad den ærede Finantsminister nu er fremkommet med, staar uafkræftet. Et Par Bemærkninger skal jeg dog tillade mig at fremkomme med. Det er baade af den ærede Finantsminister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds udtalt, at havde den tidligere militære Styrke været til Stede, var den Skade, som nu er fæst, ikke kommen. Det er muligt. Men jeg spørger: Selv om det var givet, selv om det var saa, havde da ikke den samme Glendighed været til Stede i Befolkningen? Den havde ikke været mindre. Den samme Uro og Utillfredshed kunde man vel kue med militær Styrke, men der skal ganske andre Midler til at borttage den. De Herrers militære Styrke forslaar ikke dertil. Endelig gjentog den ærede Finantsminister flere Gange, at nu gjaaldt det om at redde, hvad reddes kunde. Dertil kan jeg ikke Andet end bemærke, at det har, forekommer det mig, viist sig, at den Bei, man hidtil er gaaet med Hjælpen, har været saa lidet fyldestgjørende, saa lidet har naaet sit Maal, at vi nu staa — det er jo en Kjendsgjerning — ved det Resultat, som foreligger, nemlig ved Dens delvise Ruin eller maasse mere. Det er Resultatet. Man kan ikke have stor Tro til en Styrelse, baade derovre og herhjemme, der hidtil, trods alle Offre, kun har ført til dette Resultat. Jeg skal gjentage — hvad den ærede Minister meget godt veed — at, da vi gik til Loven af 1876, var det med stor Betænkelighed fra dette Things Side og fra det Udvalgs Side, som da var nedsat, og man indsatte Bestemmelserne om Kontrolsen, fordi man troede, at den ærede Minister vilde være i Stand til at kunne benytte Kontrolsen paa en saadan Maade, at der blev Sikkerhed for, at Foretagendet naaede det tilsigtede Maal. Man kan virkelig ikke sige, at det er lykkedes den ærede Finantsminister. Han har haat Uheld der; i alt Fald vise Kjendsgjerningerne det. For Kolonialloven af 1863 — og det forkommer mig, at den ærede Minister indrømmer det — viist sig at være uheldig, da har den ærede Ministers Styrelse været det i lige Maade. Der staar vel i Loven af 25de Februar 1876, at Arbeidsregulativerne skulle ophæves om 3 Aar, men der staar tilføjet et lille Ord „fenest“. Kunde det ikke